

skal opholde mig forholdsvis kortere. Jeg vil med Hensyn til dette først bemærke, at jeg ogsaa der maa henpege paa det Samme, som jeg ogsaa før har sagt, nemlig, at selv om man vil gaa den Vej, som Forfatteren antyder, ere Bestemmelserne aldeles mangelfulde; der mangler en Mængde Regler, som nødvendig maa til, dersom man overhovedet skal gaa denne Vej. Det kan f. Ex. umuligt være Meningen, at der til enhver Ret i Landet skal vælges 4 Mænd, og at disse 4 Mænd saa skulle fungere i alle de Sager, der i Mærets Løb fremkomme. Det vilde være ganske det Samme som at sætte disse Mennesker ud af deres borgerlige Næring, men Lovforslaget siger ikke Andet, end at der skal vælges 4 Rægmænd, og de skulle vælges for et Aar ad Gangen. Naar disse Mænd skulle fungere i alle Sager lige til den allerubetydeligste — og det er jo Forslagsstillerens Mening — ser jeg virkelig ikke rettere, end at de ere satte ud af deres borgerlige Bedrift. De vilde jo nemlig komme til at sidde saa at sige hver Dag eller i det Mindste 3—4 Dage om Ugen, og man maa oven i Kjøbet lægge Mærke til, at Retskrebsene skulle være en Del større end de nuværende, saa at altsaa deres Tjeneste vil blive omtrent dobbelt saa stor som den Tjeneste, Dommerne nu i den Henseende have i Retskrebsene. Det gaar slet ikke an. Skulde man overhovedet gaa denne Vej, maatte der vælges et meget større Antal Mænd, og af disse maatte der efter bestemte Regler udtages Nogle, der kunde fungere hver Gang, enten ved Lodtrækning eller paa anden Maade, kort sagt, saaledes at Byrden for de private Borgere blev nogenlunde udholdelig. Dernæst maatte der ogsaa fornuftigvis være Regler for, hvorledes det skal gaa, hvis nogen af Dommerne bliver inhabil eller har Forfald, eller hvis andre saadanne Tilfælde skulde indtræde. Der mangler her enhver Regel om, hvem der saa skal sættes i Stedet. Der skal vælges Fire, men set nu, at en af dem bliver syg, saa veed man ikke, hvor man skal skaffe nogen Anden fra, thi der er ikke Flere. Eller set, at den ene er Fader eller Broder til eller Søn af en Parterne, saa vil det dog ikke være fornuftigt, at han fungerede, — men der er kun de Fire, som den ærede Forfatter foreslaar. Det eneste Sted, hvor han tænker sig en Mulighed af, at der kan behøves Flere end Fire, er her i Kjøbenhavn, og det skal jeg ikke bestride, at det kan behøves. Men i det Hele taget kan jeg ikke sympathisere med Tanken om at vælge 4 Rægmænd og give dem samme Stemmeret som Dommerne paa dette Gebet, og navnlig er det mis-

ligt her at ville slutte analogisk fra, hvad der har kunnet gaa an ved Sø- og Handelsretten, thi Et er, at man kan bruge som Meddomsmænd særlig sagkyndige Folk, der kjende, hvad der er Lov blandt Sø- og Handelsmænd og derved have betydeligt Kjenndskab til Retsreglerne paa dette Omraade, men deraf at slutte, at disse Folk kunne bruges ogsaa i andre Sager, eller at i det Hele Rægmænd kunne bruges som Meddomsmænd i Sager, hvor der foreligger juridiske Spørgsmaal, f. Ex. Arvespørgsmaal og andre saadanne, med Hensyn til hvilke der ligesom kræves bestemte Kundskaber for at kunne deltage i en Domsaffigelse, gaar dog paa ingen Maade an. Endelig skal jeg ved dette Afslut kun gjøre opmærksom paa den umaadelige Udvidelse af Sagerens Antal i de høiere Instanser, som vil blive Følgen af Reglen i § 9, hvorefter der ikke skal fordres nogen summa appellabilis hverken for Appel til en Overret eller til Højesteret. — Hvad de to næste Kapitler angaar, Kapitlerne 3 og 4, vil jeg først gjøre nogle Bemærkninger om det sidste, fordi det dog er naturligt, naar man vil tale om kriminelle Sager, at man først taler om Forundersøgelsen og derefter gaar til selve den dømmende Ret. Jeg vil da sige, at hvad kriminelle Sager angaar, skal man ikke bestynde Lovforslagets Forfatter for, at det ikke tilfigter at forandre det Bestaaende. Thi jeg kan ikke godt tænke mig nogen fuldstændigere Omfalsfatning af det Bestaaende end det, Forfatteren her vil. For det Første vil han omstabe Forundersøgelsen fra at være inkvisitorisk til at være akkusatorisk. Det vilde Regjeringen ogsaa i sit Lovforslag, i den Henseende er der ingen Meningsforskjel imellem os. Men det er dog ikke værd at bilde sig ind, at man bliver staaende ved det Gamle, naar man gjør et saadant Spring. Det er altsaa en meget betydelig Afvigelse fra de tidligere Regler, man her kommer ind paa. Det fortjener efter min Mening ikke at dadles i og for sig, men skal man gjøre en saa betydelig Forandring, saa lader det sig ikke gjøre med saa faa Paragrafer, som Forfatteren vil. Det maa ganske anderledes gjøres til Gjenstand for Overveelse, og der maa træffes mange Bestemmelser i det Enkelte, naar man vil gaa saa overordentlig vidt bort fra det Bestaaende som Forfatteren. Thi han er virkelig her mere radikal end Regjeringen eller, om man vil, end jeg, forsaavidt man vil betragte mig som mere ansvarlig end den øvrige Regjering for det i sin Tid fremlagte Lovforslag, hvad man jo kan have Ret til, forsaavidt som det ligger mig nærmest. Mig har man jo bebreid